

Arrest

nr. 133 031 van 12 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 september 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. JOUNDI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en K.G.G., een vrouw met de Belgische nationaliteit, traden op 6 juli 2013 te Antwerpen in het huwelijk.

1.2. Op 21 januari 2014 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 juli 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 22 juli 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.01.2014 werd ingediend door:

Naam: [G.]

Voorna(a)m(en): [A.V.]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische partner werden volgende documenten voorgelegd: een attest van het ACV dat de Belgische sinds 1.01.2014 geen werkloosheidsuitkering meer heeft ontvangen, een attest van het ACV betreffende uitbetaling werkloosheidsuitkering van januari tot en met december 2013 aan de Belgische, loonfiches van januari tot en met december 2013 op naam van de Belgische en een volledig uittreksel van de kruispuntbank van ondernemingen betreffende de eenmanszaak van de Belgische.

Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten moet er dus toe besloten worden dat de Belgische onderdane tot voor kort deeltijds tewerkgesteld was en aanvullend werkloosheidsuitkering bekwam. Zij is sinds januari 2014 een zelfstandige activiteit gestart, waardoor ze niet meer actief is op de arbeidsmarkt en geen werkloosheidsuitkering meer ontvangt. Nergens uit de voorgelegde bewijsdocumenten blijkt echter welk inkomen zij heden uit die zelfstandige activiteit genereert. Vandaar dat er niet bewezen is, overeenkomstig bovenstaand wetsartikel dat de bestaansmiddelen van de Belgische minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast bedragen.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat een bewijs van ziekteverzekering voor de Belgische referentiepersoon werd voorgelegd, maar het bewijs van ziektekostenverzekering voor betrokkene zelf ontbreekt. Dit dient nochtans, eveneens overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 te worden aangetoond.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 7 en 8 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“A.1 Samenvatting van het middel

Doordat de bestreden beslissing het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoeker weigert, omdat diens echtgenote, die Belg en dus Unieburger is, niet voldoet aan de voorwaarden van voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter Vw., zijnde 120% van het leefloon voor een persoon met een gezinslast;

terwijl artikel 8 lid 4 van Richtlijn 2004/38/EG bepaalt dat het gastland geenszins mag eisen dat de inkomsten hoger liggen dan “het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand”;

zodat artikel 40ter Vw. En dus ook de bestreden beslissing de artikelen 7 en 8 van Richtlijn 2004/38/EG schendt.

A.2 Uitwerking van het middel

Artikel 8 lid 4 van de Richtlijn 2004/38/EG bepaalt het volgende:

“De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert.”

De ratio legis van dit artikel is dat personen met een inkomen gelijk aan het leefloon, niet terug kunnen vallen op de sociale zekerheid.

Artikel 40ter Vw bepaalt evenwel:

“[...]”

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”

In zoverre artikel 40ter Vw stipuleert dat de inkomsten 120% van het leefloon moeten bedragen, schendt het artikel 8 lid 4 van de Richtlijn 2004/38/EG, die de hogere hiërarchische norm is. Bovendien is de vereiste van 120% zinledig, daar men niet ten laste van de het sociale zekerheidsstelsel kan vallen met een inkomen hoger dan het bestaansminimum.

Ook het Hof van Justitie oordeelde dat bepalingen die hogere inkomsteneisen stellen dan het leefloon, voornoemde richtlijn schendt.”

2.1.2. De Raad dient vast te stellen dat artikel 3, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG expliciet stelt dat deze richtlijn van toepassing is *“ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”* Aangezien verzoeker een in België verblijvende Belgische vrouw wenst te vervoegen kan hij bijgevolg niet dienstig verwijzen naar de artikelen 7 en 8 van de richtlijn 2004/38/EG. Een intracommunautair aspect is hoe dan ook principieel vereist opdat er nuttig zou kunnen worden verwezen naar de bepalingen van het recht van de Europese Unie en dit aspect ontbreekt in casu (HvJ 12 juli 2005, C-403/03).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“B.1 Samenvatting van het middel

Doordat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de toepasselijke wetgeving correct wordt toegepast;

terwijl artikel 40ter Vw en de bestreden beslissing een andere invulling geeft aan het begrip “voldoende bestaansmiddelen” dan de Europese regelgeving voorschrijft;

zodat de toepasselijke regelgeving geschonden is.

B.2 Uitwerking van het middel

Artikel 8 lid 4 bepaalt uitdrukkelijk dat bij het vaststellen door de overheid of de kandidaat al dan niet voldoende bestaansmiddelen heeft, “Dit bedrag in geen geval hoger [mag] liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand [...]”

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest Van Duyn d.d. 4 december 1974 bepaalt dat richtlijnen een rechtstreekse werking hebben wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn.

De rechtstreekse werking van voornoemde bepaling kan dus niet worden geloofend.

Evenwel wordt in artikel 40ter Vw en de bestreden beslissing 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast gehanteerd [als] criterium.

De invulling van het begrip “voldoende bestaansmiddelen” kreeg dus een andere invulling dan het begrip conform het Europees recht zou moeten krijgen, waardoor aan de echtgenoot van verzoeker een verblijf van langer dan drie maanden werd onttrokken.

Artikel 40ter Vw en de bestreden beslissing schenden aldus de Europese regelgeving. Het middel is gegrond.”

2.2.2. Waar verzoeker kritiek lijkt te willen leveren op de wet door voor te houden dat de wetgever niet heeft voorzien in een regelgeving die in overeenstemming is met het Unierecht moet de Raad duiden dat hij niet bevoegd is wetskrachtige bepalingen te toetsen aan hogere rechtsnormen. De Raad kan de kritiek van verzoeker dan ook niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

In de mate dat verzoeker voorts betoogt dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door voorbij te gaan aan de rechtstreekse werking van artikel 8, vierde lid van de richtlijn 2004/38/EG dient te worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel en te worden herhaald dat bij gebrek aan een intracommunautair aspect de bepalingen van het Unierecht waarnaar verzoeker verwijst in voorliggende zaak niet van toepassing zijn.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8, derde lid van de richtlijn 2004/38/EG.

Hij stelt het volgende:

“C.1 Samenvatting van het middel

Doordat de bestreden beslissing miskent dat verzoeker over een ziektekostenverzekering beschikt;

terwijl verzoeker wel degelijk aan deze voorwaarde voldoet;

zodat de bestreden beslissing artikel 40ter Vw en artikel 8 lid 3 van de Richtlijn 2004/38/EG schendt.

C.2 Uitwerking van het middel

Verzoeker voegt als stuk bij zijn administratief dossier zijn bewijs van ziektekostenverzekering (stuk 5)”

2.3.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8, derde lid van de richtlijn 2004/38/EG kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen en nogmaals aan te geven dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de bepalingen van voormelde richtlijn.

2.3.2.2. De Raad merkt daarnaast op dat verzoeker door te stellen dat verweerder over het hoofd zag dat zijn echtgenote beschikt over een ziektekostenverzekering die ook op hem betrekking heeft op zich niet aantoonde dat verweerder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Er dient voorts te worden geduïd dat verzoeker door aan te voeren dat verweerder onterecht oordeelde dat geen bewijs werd voorgelegd dat ook hij onder de dekking viel van de ziektekostenverzekering waarover zijn echtgenote beschikt hoe dan ook slechts kritiek levert op een overtollig motief in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan echter niet leiden tot de nietigverklaring van een bestreden beslissing. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker enig belang heeft bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). De vaststelling dat verzoekers echtgenote niet aantoonde te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volstaat immers om deze beslissing te onderbouwen.

Het derde middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Verwerende partij schendt artikel 8 EVRM door verzoeker een bevel om het grondgebied te betekenen.

In casu is verzoeker getrouwd met mevrouw [K.G.] en samen met haar twee kinderen, vormen zij een gezin. Ze wonen allen samen in Antwerpen en hebben de intentie om hier hun leven als gezin verder te zetten aangezien verzoekers echtgenote en kinderen Belg zijn, hier naar school gaan, hier hun sociale, economische belangen hebben.

Het lijdt geen twijfel dat verwerende partij op de hoogte is van het gezinsleven van verzoeker op het grondgebied.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het is zeer duidelijk dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met verzoeker en zijn recht op gezinsleven met zijn echtgenote én haar kinderen.

Aangezien er een gezinsleven is diende er nagegaan te worden of de inmenging in verzoeker[...] zijn gezinsleven wettelijk, legitiem en noodzakelijk in een democratische samenleving is. Verwerende partij heeft echter nagelaten grondig te onderzoeken of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en een evenredig karakter heeft. Sterker nog, in de bestreden beslissing wordt geen woord gerept over verzoekers gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen.

De dienst Vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen enkele motivering opgenomen omtrent het bestaan van een gezinsleven voor verzoeker op het grondgebied en de evenredigheid van de impact van de bestreden beslissing op verzoeker recht op een gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen afdoende onderzoek gedaan of er een mogelijke schending van artikel 8 EVRM zou zijn.

De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld.”

2.4.2. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet bepaalt dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont, door enkel te verwijzen naar de banden die zijn echtgenote en haar kinderen in het Rijk hebben, ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. De Raad neemt hierbij onder meer in aanmerking dat verzoekers echtgenote ook van Russische origine is, dat verzoeker en zijn echtgenote elkaar in Rusland leerden kennen, dat niet blijkt dat verzoekers echtgenote haar economische activiteiten alleen in België kan ontplooiën en dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de kinderen van verzoekers echtgenote niet elders naar school kunnen gaan. Wanneer twee personen die in verschillende landen verblijven beslissen om samen te wonen dan dient immers steeds minstens één van beiden zijn land van verblijf te verlaten en bepaalde banden met dat land op te geven. Er blijkt derhalve niet zonder meer dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. De bestreden beslissingen verhinderen verzoeker ook niet om een nieuwe beter onderbouwde aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in te dienen. Er moet tevens op worden gewezen dat zelfs indien de bestreden beslissingen zouden dienen te worden beschouwd als een inmenging in verzoekers privé- of gezinsleven er niet wordt aangetoond dat het niet gaat om een door artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging. Voormelde verdragsbepaling voorziet immers dat een inmenging in de uitoefening van het recht op een privé- en gezinsleven mogelijk is indien dit “*bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*” De vereiste dat de partner van een vreemdeling die in België wenst te verblijven over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken is uiteraard vereist ter bescherming van het economisch welzijn van het land en ter bescherming van de rechten – waaronder het garanderen van recht op maatschappelijke hulp voor Belgische onderdanen en de reeds legaal in het Rijk verblijvende vreemdelingen – van anderen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK